

DOBRÁ ZPRÁVA
O VELIKÉ RADOSTI

DENNÍ ČTENÍ PRO
ADVENTNÍ ČAS

JOHN PIPER

Dotisk prvního vydání © Didasko, z.s., Kroměříž 2021

Originally published in the U.S.A. under the title **Good News of Great Joy:
Daily Readings for Advent**

Copyright: © 2013 Desiring God
Published by Desiring God
Post Office Box 2901
Minneapolis, MN 55402
www.desiringGod.org

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být v jakékoliv formě publikována bez písemného svolení vydavatele.

Není-li uvedeno jinak, jsou biblické citáty převzaty z *Českého studijního překladu Bible* © 2009 ČSP, Praha. Použito se svolením vydavatele.

Citáty označené zkratkou ČEP jsou převzaty z *Českého ekumenického překladu* podle vydání z r. 1985 © ČBS, Praha.

Autor: © John Piper
Překlad: © Kristýna Adámková
Korektury: Ivana Koumalová
Sazba: Tomáš Kolman
Obálka: © John Battenfield

ISBN 978-80-87587-22-5

OBSAH

8	Předmluva	
10	Úvod Co si Ježíš přeje k Vánocům?	
13	1. prosince Připravte cestu	<i>Lukáš 1:16–17</i>
15	2. prosince Mariin nádherný Bůh	<i>Lukáš 1:46–55</i>
17	3. prosince Dlouho očekávané navštívení	<i>Lukáš 1:68–71</i>
19	4. prosince Pro Boží malé bezvýznamné lidi	<i>Lukáš 2:1–5</i>
21	5. prosince Neodchýlit se od Golgoty	<i>Lukáš 2:6–7</i>
23	6. prosince Pokoj těm, ve kterých má Bůh zalíbení	<i>Lukáš 2:12–14</i>

25	7. prosince Mesiáš pro mudrce	<i>Matouš 2:1–2</i>
27	8. prosince Neobyčejná betlémská hvězda	<i>Matouš 2:2</i>
29	9. prosince Dvě skupiny Ježíšových odpůrců	<i>Matouš 2:3</i>
31	10. prosince Zlato, kadidlo a myrha	<i>Matouš 2:10–11</i>
33	11. prosince Důvod Ježíšova příchodu	<i>Židům 2:14–15</i>
36	12. prosince Starozákonní předobraz	<i>Židům 8:1–2</i>
38	13. prosince Skutečnost	<i>Židům 8:1–2</i>
40	14. prosince Skutečnost pro Boží lid	<i>Židům 8:6</i>
42	15. prosince Život, smrt a Vánoce	<i>Jan 10:10</i>
44	16. prosince Boží nejúspěšnější prohra	<i>Filipským 2:9–11</i>
46	17. prosince Nepředstavitelně nádherné spasení	<i>Jeremjáš 31:31</i>

- 48** **18. prosince** *Jan 17:18*
Vánoce jako příklad pro misii
- 50** **19. prosince** *Židům 2:14–15*
Vánoce vedou ke svobodě
- 52** **20. prosince** *1. list Janův 3:8*
Jednotka vánočního nasazení
- 54** **21. prosince** *Jan 18:37*
Zrození toho, jenž je ode dnů věčných
- 56** **22. prosince** *Jan 20:30–31*
Abyste uvěřili
- 58** **23. prosince** *Římanům 5:10–11*
Boží nepopsatelný dar
- 60** **24. prosince - ráno** *1. list Janův 3:7–8*
Proto se zjevil Syn Boží
- 62** **24. prosince - večer** *1. list Janův 3:7–8*
Tři vánoční dary
- 65** **Závěr**
Moje oblíbené vánoční čtení
- 68** **Dodatek**
Předobraz Krista ve Starém Zákoně

PŘEDMLUVA

Advent je doba k uctívání Ježíše. Alespoň tak to vidíme my v Desiring God. Advent je pro mnoho sborů, křesťanských rodin i jednotlivých následovníků Ježíše každoročním obdobím trpělivého, nadějí naplněného očekávání a pozorného sebezkoumání. Bible samotná slavení adventu nijak nepřikazuje. Je to dobrovolně dodržovaná tradice, která se vyvinula během církevní historie jako čas příprav na Štědrý den. Pro mnohé z nás je čas adventu příjemným, duchovně obohacujícím obdobím.

Slovo „advent“ pochází z latinského *adventus*, což znamená „příchod“. Každý prosinec si připomínáme, že před dvěma tisíci lety přišel Ježíš na tuto zem. Vždyť také zpíváme: „*Narodil se Kristus Pán,*“ a také „*Jenž prorokován jest, veselme se, ten na svět poslán jest, radujme se.*“ Přitom ale nezapomínáme ani na Kristův druhý příchod, na který stále čekáme.

Advent začíná čtyři neděle před Vánoce a končí Štědrým dnem. To znamená, že se jeho začátek posouvá podle toho, na které datum připadne neděle (většinou 27. listopadu – 3. prosince). Na rozdíl od doby postní, která je přípravou na Velikonoce a trvá vždy 40 dní, délka adventu se liší rok od roku, a trvá tedy 22 až 29 dní.

Křesťané po celém světě slaví advent různě. Někteří zapalují svíčky. Jiní zpívají písně. Další jedí cukroví, dávají si dárky nebo větší věnce. Možná děláte všechny tyto věci. Vymysleli jsme mnoho krásných zvyků, kterými si prodlužujeme oslavy dne Kristova narození. Staré vyznání

víry praví, že Boží Syn sestoupil z nebe „pro nás lidi a pro naši spásu“ a to je skutečnost tak ohromná, že jí musíme věnovat více než pouhý jeden den nebo jeden večer v roce. Nepřeháním, když řeknu, že Kristovo vtělení budou křesťané slavit po celou věčnost.

Naší modlitbou je, aby vám tato krátká zamyšlení pomohla učinit z Ježíše ten nejkrásnější poklad a střed celé adventní doby. Samozřejmě i cukroví a svíčky mají své místo, ale nechceme uprostřed všeho ruchu a shonu, který obvykle prosinec provází, zapomenout vyvýšit Ježíše nade vše.

V původně latinské vánoční písni „Ó vzhlížejme vzhůru“ se zpívá: „Vzdej Bohu chválu, dal nám Krále králů...“ a my doufáme, že toto se stane mottem těchto adventních zamyšlení. Doufáme, že dokážeme vykreslit celý příběh s pastýři, anděly i mudrci, ale ve středu toho všeho chceme oslavit Ježíše – dítě narozené v Betlémě. Vtělený Bůh, zavnutý do plenek, položený do jeslí, určený pro kříž, poslaný Bohem Otcem, aby zemřel a vstal z mrtvých pro svůj lid.

Následující texty jsou úryvky z děl Johna Pipera, jehož kázání a knihy jsou volně dostupné na našich webových stránkách www.desiringgod.org. Naše poděkování patří Tonymu Reinkovi a Jonathanu Parnellovi, kteří z jednotlivých úryvků sestavili celou tuto knihu.

Úvod, který předchází jednotlivým denním čtením, je určen ke čtení ještě před 1. prosincem. Závěr je zamýšlen jako přídavek ke čtení na Štědrý den nebo i dříve, zvláště pokud byste rádi věděli, jaký je nejoblíbenější vánoční text kazatele Pipera. Dodatek, který vysvětluje, jakým způsobem Kristus naplnil Starý zákon, patří ke čtení na 12. prosince (upozorní vás na to poznámka psaná kurzívou).

Kéž vám Bůh požehná, když budete v tomto adventním čase uctívat Krista.

David Mathis
šéfredaktor Desiring God

Úvod

CO SI JEŽÍŠ PŘEJE K VÁNOCŮM?

„Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mne miloval před založením světa.“

Jan 17:24

Co si Ježíš přeje k Vánocům? Odpověď nalezneme v jeho modlitbách. O co Boha žádá? Jeho nejdelší modlitba je zaznamenána v Janově evangeliu, v 17. kapitole, jejímž vrcholem je verš 24.

Všichni lidé na světě jsou nehodní hříšníci, ale některé z nich Bůh „dal“ Ježíši. To jsou ti, které Otec přitáhl k Synu (Jan 6:44,65). To jsou *křesťané* - lidé, kteří „přijali“ Ježíše jako ukřižovaného a z mrtvých vstalého Spasitele a Pána, jako smysl svého života (Jan 1:12, 3:17, 6:35, 10:11,17-18, 20:28). Těm Ježíš říká, že chce, aby byli s ním.

Někteří lidé říkají, že Bůh stvořil člověka, protože se cítil osamělý. Říkají: „Bůh nás stvořil, abychom byli s *ním*.“ Souhlasil by Ježíš? Ano, skutečně říká, že si přeje, abychom byli s ním. Ale proč? Podívejme se na konec tohoto verše. Proč si Pán Ježíš přeje, abychom byli s ním?

„...Aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mne miloval před založením světa.“

To nezní jako osamělost. „Kéž by byli se mnou, protože chci, aby viděli moji slávu.“ Ve skutečnosti totiž žádný svůj pocit osamění nevyjadřuje. Spíše než o své osamělosti mluví o svém zájmu naplnit *naše* touhy.

Ježíš není sám. Spolu s Otcem a Duchem svatým zakouší v Trojici hluboké společenství. To nám něco chybí, ne jemu. Pán Ježíš si k Vánocům přeje, abychom pocítili to, pro co jsme byli stvořeni, abychom viděli, zakoušeli a užívali si jeho slávu.

Kéž by Pán dal, abychom to opravdu pochopili! Ježíš nás stvořil (Jan 1:3), abychom viděli jeho slávu. Těsně předtím, než se vydal s křížem na Golgotu, svěruje své nejhlubší touhy Bohu Otci: „Otče, *chci* (toužím!), aby... byli se mnou tam, kde jsem já, aby *viděli mou slávu*.“

To ale není všechno, o co Ježíš v závěru své modlitby prosí. Před chvílí jsem řekl, že jsme stvořeni proto, abychom viděli, *zakoušeli* a užívali si jeho slávu. Je tomu opravdu tak? Nejen abychom jeho slávu viděli, ale abychom si ji také užívali, radovali se z ní, milovali ji a vážili si jí? Zamysleme se nad posledním veršem (26.):

„Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich.“

Takto Ježíšova modlitba končí. Co je tedy – pokud jde o nás – Ježíšovým cílem? Ježíš nechce, abychom pouze viděli jeho slávu, ale abychom ho milovali stejnou láskou, kterou jej miluje Otec: „aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich.“

Touhou i cílem Ježíše je, abychom viděli jeho slávu a abychom byli schopni milovat to, co vidíme, stejnou láskou, kterou ke svému Synu chová Bůh Otec. A tím nemá na mysli, abychom Otcovu lásku pouze *napodobovali*. Ježíšovou modlitbou je, aby se Otcova láska k Synu stala naší láskou. To je práce Ducha svatého v našich životech. Otcova láska k Synu skrze Ducha.

Pán Ježíš si na Vánoce přeje, aby byli jeho vyvolení pospolu a získali to, po čem *oni* sami nejvíce touží – možnost *vidět* jeho slávu, *zakusit* ji a radovat se z ní tak, jako to dělá Bůh Otec.

Ze všeho nejvíce bych si k Vánocům přál připojit se k vám (a mnohým dalším) a hledět na Krista v jeho plnosti. Přál bych nám, abychom to, co spatříme, byli schopni milovat více, než si naše polovičaté lidské srdce dokáže představit. Přejeme si, aby nám k tomu tato adventní zamyšlení pomohla. Chceme společně nacházet radost v Kristu, jehož první „advent“ (příchod) slavíme a jehož druhý příchod očekáváme.

Také o těchto Vánocích za nás Ježíš prosí: „Otče, ukaž jim mou slávu a dej jim radost, kterou máš ze mě ty sám.“ Ach, kéž bychom Krista *viděli* Božíma očima a *milovali* jej Božím srdcem, protože to je podstatou nebe. To je ten dar, za který Kristus zaplatil svou smrtí.

1. prosince

PŘIPRAVTE CESTU

*„A mnohé ze synů Izraele obrátí k Pánu, jejich Bohu.
A sám půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil
srdce otců k dětem a neposlušné k smýšlení spravedlivých
a přichystal Pánu připravený lid.“*

Lukáš 1:16-17

Advent se pro nás může stát tím, čím byl kdysi Jan Křtitel pro Izrael. Nedopusťte, aby vás Vánoce zastihly nepřipravené. Myslím tím *duchovně* nepřipravené. Pokud budete připravení, mohou do vašeho života přinést o poznání více radosti a změny.

Abyste byli připravení...

Nejprve rozjímejte nad skutečností, že potřebujeme *Spasitele*. Vánoce se nestanou potěšením, pokud nejprve nepocítíme tíhu viny. Jejich vliv na nás bude mnohem menší, pokud nebudeme zoufale toužit po Spasiteli. Kéž vám tato krátká adventní zamyšlení pomohou zakusit hořkosladkou příchut', kterou přináší naše potřeba Spasitele.

Za druhé, podrobte se zdravému sebezkoumání. Čím je postní doba pro Velikonoce, tím je advent pro Vánoce. „Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved!'“ (Žalm 139:23-24)

Za třetí, vytvořte doma na Boha zaměřenou atmosféru očekávání a nadšení – zvláště pro děti. Pokud máte radost v Kristu, ony ji budou mít také. Pokud jim krásné Vánoce připravíte pomocí materiálních věcí, proč by měly dychtit po Hospodinu? Vynaložte úsilí a zapojte fantazii, abyste svým dětem zhmotnili nádheru Králova příchodu.

Za čtvrté, zůstávejte v Písmu a naučte se ty úžasné pasáže zpaměti! „Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův...“ (Jeremjáš 23:29). V adventní době sedávejte okolo tohoto ohně, jenž hřeje a jiskří barvami milosti. Ohně, který hojí bolesti a temným nocím dává světlo.

2. prosince

MARIIN NÁDHERNÝ BŮH

„Má duše velebí Pána a můj duch se rozveselil v Bohu, mém Zachránci, že pohlédl na ponížení své otrokyně. Hle, vždyť od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, protože mi Mocný učinil veliké věci. Svaté je jeho jméno a jeho milosrdenství od pokolení do pokolení těm, kdo se ho bojí. Svou paží učinil mocný skutek, rozptýlil ty, kteří jsou pyšní v smýšlení svého srdce, svrhl vládce z trůnů a povýšil pokorné, hladovějící nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou. Ujal se Izraele, svého služebníka, pamatoval na své milosrdenství, jak mluvil k našim otcům, Abrahamovi a jeho potomstvu až na věčnost.“

Lukáš 1:46-55

Marie jasně vidí to, co je na Bohu nejpozoruhodnější: Chystá se změnit celý běh lidských dějin. Právě začíná třicet nejdůležitějších let v historii času.

A kde je Bůh? Zabývá se dvěma neznámými, skromnými ženami – jednou starou a bezdětnou (Alžbětou) a druhou mladou, která je panna (Marií). Marie, když pochopí, jak moc Bůh miluje ponížené, propukne

v radostný jásot – píseň, kterou dnes známe jako „Mariin chvalo zpěv“ (Lukáš 1:46-55).

Marie a Alžběta jsou hrdinkami Lukášova vyprávění. A jejich víra je naprosto úžasná. Podle toho, co Lukáš píše svému vznešenému čtenáři Teofilovi, se zdá, že na něj udělala největší dojem jejich skromnost a radostná pokora.

Alžběta říká: „Jak se mi to stalo, že ke mně přišla matka mého Pána?“ (Lukáš 1:43). A Marie zase: „... že pohlédl na ponížení své otrokyně“ (Lukáš 1:48).

Jediní lidé, jejichž duše může skutečně velebit Hospodina, jsou takoví jako Marie a Alžběta – lidé, kteří si uvědomují své vlastní nízké postavení a jsou přemoženi Boží shovívavostí a nádherou.

3. prosince

DLOUHO OČEKÁVANÉ NAVŠTÍVENÍ

„Požehnaný Pán, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid a vzbudil nám roh záchrany v domě Davida, svého služebníka, jak mluvil skrze ústa svých svatých proroků od pradávna, zachránil nás od našich nepřátel a z rukou všech, kteří nás nenávidí...“

Lukáš 1:68-71

V těchto Zachariášových slovech si všimněte dvou pozoruhodných věcí. Za prvé, ještě před devíti měsíci Zachariáš nevěřil, že by jeho manželka mohla mít dítě. Nyní, naplněn Duchem svatým, si je tak jistý Božím vykupitelským dílem a příchodem Spasitele, že o něm mluví v minulém čase. Mysl, která věří Božím zaslíbením, s nimi počítá jako s hotovými skutky. Zachariáš se naučil brát Boha za slovo, a proto s neochvějnou jistotou prohlašuje: „Bůh navštívil a vykoupil!“

Za druhé, příchod Ježíše – Mesiáše – je Božím navštívením tohoto světa: „Požehnaný Pán, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid.“ Už několik set let žili Židé v domnění, že je Hospodin opustil. Duch proroctví utichl. Izrael upadl do rukou Římanů. Všichni zbožní lidé

v Izraeli očekávali Boží navštívení. Lukáš pak píše v 2. kapitole, 25. verši, že Simeon byl zbožný muž, který „očekával potěšení Izraele“. A v 2. kapitole, 38. verši modlitebnice Anna „očekávala vykoupení Jeruzaléma“.

Byly to dny velkého očekávání. A nyní se Boží dlouho očekávané navštívení mělo stát skutečností. Bůh přichází – a to způsobem, který by nikdo nečekal.

4. prosince

PRO BOŽÍ MALÉ BEZVÝZNAMNÉ LIDI

„Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém obydleném světě proveden soupis obyvatelstva. Tento soupis se konal před tím soupisem, který byl proveden, když v Sýrii vládl Quirinius. I šli všichni dát se zapsat, každý do svého města. Také Josef vyšel z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, neboť byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, svou snoubenkou, která byla těhotná.“

Lukáš 2:1-5

Přemýšleli jste už někdy nad tím, jak je tohle úžasné? Bůh předem ustanovil, že se Mesiáš narodí v Betlémě (jak se píše v 5. kapitole Micheášova proroctví). Ježíšova matka a „otec“ ale v té době žili v Nazaretě. Aby Bůh splnil své slovo a přiměl o těch prvních Vánocích dva malé bezvýznamné lidi jít do Betléma, vnuknul císaři Augustovi plán, podle kterého se všichni, kdo žijí v Římské říši, musí dát zapsat ve svém rodném městě.

Žijeme ve světě, který má sedm miliard obyvatel a každý den slyšíme o velkých politických, ekonomických a sociálních reformách, které prosazují lidé s velkou mocí. Už jste se někdy, tak jako já, cítili úplně malí a bezvýznamní?

Pokud ano, neklesejte na mysli. Z Písma je totiž jasné, že všechna politická hnutí i průmyslové podniky řídí Bůh, aniž by o tom měli jejich představitelé tušení. Bůh to nedělá kvůli nim, ale kvůli svým malým bezvýznamným lidem – jako byli Josef a Marie, kteří se potřebovali dostat z Nazareta do Betléma. Hospodin ovládá národy, aby žehnal svým dětem.

Nemyslete si, že Boží ruka je krátká, jenom proto, že zakoušíte nějaké příkoří. Bohu nejde o to, abychom prosperovali, ale abychom byli svatí. To je cíl, ke kterému směřuje. Jak říká kniha Přísloví 21:1: „Královo srdce je v Hospodinově ruce jako proudy vody; nakloní ho, kam se mu zlíbí.“

Náš Hospodin je velkým Bohem pro své malé bezvýznamné lidi, a my bychom se měli radovat, protože ačkoliv o tom všichni králové, prezidenti, premiéři a vůdcové světa nemají ani ponětí, naplňují svrchaný plán našeho nebeského Otce, abychom my, jeho děti, mohly být připodobnění obrazu Jeho syna Ježíše Krista.

5. prosince

NEODCHÝLIT SE OD GOLGOTY

„Stalo se, když tam byli, že se naplnily dny, aby porodila. I porodila svého syna, toho prvorozeného, zavinula ho do plenek a položila do jeslí, protože pro ně nebylo místo v útulku pro pocestné.“

Lukáš 2:6-7

Mohlo by se zdát, že když Bůh vládne světu a použil si nařízení římského císaře k tomu, aby přivedl Marii s Josefem do Betléma, mohl přece také zařídit, aby tam pro ně bylo místo v nějakém útulku pro pocestné.

Ano, to by mohl. A Ježíš by se mohl narodit do bohaté rodiny. Mohl také v pustině proměnit kameny v chleba. Do Getsemane si mohl dokonce zavolat na pomoc deset tisíc andělů. Mohl sestoupit s kříže a zachránit sám sebe. Otázkou není, co Bůh *mohl*, důležité je, co *chtěl*.

Bůh chtěl, aby se Kristus, ač bohatý, stal kvůli nám chudým. Všechny hostince v Betlémě byly obsazené *kvůli nám*. „(Ježíš) se stal kvůli vám chudým...“ (2. Korintským 8:9). Hospodin řídí všechno, včetně přeplněných hostinců, pro dobro svých dětí. Cesta ke Golgotě začíná v Betlémě, kde se pro ně nenašlo místo, a končí na kříži v Jeruzalémě, kde pro něj měli jen pohrdání.

Nesmíme zapomínat, že řekl: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne” (Matouš 16:24).

Pokud se k němu na cestě ke Golgotě přidáme, uslyšíme, jak říká: „Pamatujte na slovo, které jsem vám řekl: ‚Otrok není větší než jeho pán.‘ Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat...” (Jan 15:20).

Tomu, kdo nadšeně prohlašoval: „Učiteli, budu tě následovat, kamkoli půjdeš,“ (Matouš 8:19) Ježíš odpovídá: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil“ (Matouš 8:20).

Ano, Hospodin mohl zařídit, aby měl Ježíš během svého narození vhodné ubytování. V tom případě by se však odchýlil od cesty na Golgotu.

6. prosince

POKOJ LIDEM, VE KTERÝCH MÁ BŮH ZALÍBENÍ

„Toto vám bude znamením: Naleznete dětátko zavinité do plenek a ležící v jeslích.“ A náhle se s andělem objevilo množství nebeského vojska chválícího Boha a říkajícího: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení.“

Lukáš 2:12-14

Pokoj komu? Písně andělů obsahují i vážné tóny. Pokoj lidem, ve kterých má Bůh zalíbení. Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Proto Vánoce nepřinášejí pokoj všem.

„Toto je ten soud,“ řekl Ježíš, „že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé“ (Jan 3:19). Nebo jak řekl stařec Simeon, když spatřil malého Ježíše: „Hle, on je určen k pádu a povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, jemuž bude odpíráno... aby bylo zjeveno myšlení mnohých srdcí“ (Lukáš 2:34-35). Ach, kolik lidí zná Vánoce jenom jako chladné a ponuré.

„Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ Pouze

svým učedníkům Ježíš řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“

Lidé, kteří zakoušejí pokoj, jenž přesahuje veškeré porozumění, jsou ti, kteří za všech okolností, v každé modlitbě předkládají Bohu své žádosti a prosby s děkováním.

Klíč k pokladnici Božího pokoje je víra v Boží zaslíbení. Proto se Pavel modlí: „Bůh naděje kéž vás naplní veškerou radostí a pokojem *ve víře*“ (Římanům 15:13). Když *věříme* Božím zaslíbením a máme radost, pokoj a lásku, pak je Bůh oslaven.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení – pokoj lidem, kteří uvěří.

7. prosince

MESIÁŠ PRO MUDRCE

„Když se Ježíš narodil v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mágové od východu přišli do Jeruzaléma a říkali: „Kde je ten narozený král Židů?““

Matouš 2:1-2

Matouš, na rozdíl od Lukáše, nevypráví o pastýřích, kteří přišli navštívit Ježíše ležícího v jeslích. Vypráví o cizincích z východu, kteří se mu přišli poklonit.

Matouš tedy na začátku i na konci svého evangelia vykresluje Ježíše jako Mesiáše, který přišel pro všechny národy, nejen pro Židy. V jeho vyprávění jsou prvními lidmi, kteří se přišli Ježíši poklonit, dvorní mágové neboli astronomové neboli mudrci. A nejsou z Izraele, nýbrž z východu, pravděpodobně z Babylona. Takže pohané. Nečistí.

A na konci Matoušova evangelia jsou tato Ježíšova slova: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů.“

To je nejen pozvání pro pohany, aby i oni mohli zakusit radost z Mesiáše, ale je to také důkaz, že Ježíš Mesiášem skutečně je. Protože jedno

z opakujících se proroctví mluví o tom, že národy a králové k němu přijdou jako k vládci světa.

Například Izajáš 60:3 říká: „A národy půjdou ke tvému světlu a králové k záři tvého svítání.” Matouš tedy přidává další důkaz toho, že Ježíš je Mesiáš – Král a ten, který naplnil Boží zaslíbení – pro všechny národy, nejen pro Izrael.

8. prosince

NEOBYČEJNÁ BETLÉMSKÁ HVĚZDA

*„Kde je ten narozený král Židů? Spatřili jsme jeho hvězdu,
když vycházela, a přišli jsme se mu poklonit.“*

Matouš 2:2

Jak se to všechno stalo? Bible nás znovu a znovu napíná a zvyšuje naši zvědavost. Jak to, že „hvězda“ dovedla mudrce z východu až do Jeruzaléma?

Bible neříká, že je hvězda vedla celou cestu. Říká jen, že viděli na východě hvězdu (verš 2) a přišli do Jeruzaléma. Ale jak to, že ta hvězda šla před nimi deset kilometrů z Jeruzaléma do Betléma (verš 9)? A jak to, že „se zastavila nad místem, kde bylo to dítě“?

Odpověď zní: Nevíme. Mnoho lidí se snaží tyto věci vysvětlit pomocí konjunkcí planet, komet, supernov, nebo dokonce záračných světél. Ale pravdou zůstává, že nemáme tušení.

A dovolte mi vám připomenout, že zabývat se těmito nejistými teoriemi má nakonec pramalý význam pro náš duchovní život. Budu teď riskovat, že mě obviníte ze zjednodušování a zobecňování, ale přesto vás chci varovat. Lidé, kteří se zabývají těmito otázkami (jako například co

to bylo za hvězdu, jak nastalo rozdělení Rákosového moře, odkud padala mana, jak přežil Jonáš v rybě nebo jak bude vypadat měsíc měnicí se v krev), jsou většinou lidé, kteří přemýšlejí nad okrajovými věcmi, a ne nad *skutečně hlubokými a důležitými* pravdami evangelia, jako Boží svatost, ohavnost hříchu, lidská bezmoc, Kristova smrt, ospravedlnění pouhou vírou, posvěcující práce Ducha svatého, sláva Kristova druhého příchodu a poslední soud. Snaží se svést pozornost na nejnovější článek nebo knížku o kontroverzním tématu, ale pramálo se radují z těch *skutečně stěžejních* věcí evangelia.

Skutečností ohledně hvězdy ale zůstává, že to, co udělala, nebylo jen tak samo sebou – vždyť přivedla mudrce k Božímu Synu, aby se mu mohli poklonit. Pokud přemýšlíme biblicky, může nás napadnout pouze jediná osoba, která ovládá hvězdy – Bůh sám.

Význam je tedy jasný: Bůh přivádí cizince ke Kristu, aby ho uctívali. Dělá to silou, kterou také ovládá vesmír.

Lukáš ukazuje, jak Bůh hýbe celou Římskou říši, aby při sčítání lidu přivedl pannu do Betléma přesně v dobu příhodnou pro naplnění prorocství. Matouš popisuje Boha, který řídí hvězdy tak, aby přivedl do Betléma cizince, kteří se chtěli poklonit Kristu.

To je Boží plán. Takto jednal tehdy a jedná tak i dnes. Jeho cílem je, aby se národy – všechny národy (Matouš 24:14) – poklonily jeho Synu.

To je Boží vůle pro všechny vaše kolegy, sousedy a příbuzné. Jak čteme v Janově evangeliu 4:23: „Vždyť sám Otec hledá takové ctitele.”

Na začátku Matoušova evangelia vidíme vzorec „přijďte a vizte”. Ale na konci pak vidíme „jděte a hlásejte”. Mudrci přišli a viděli, my musíme jít a hlásat.

To, co se nemění, je Boží záměr shromáždit národy k uctívání jeho Syna. Proto existuje svět, aby byl Kristus vyvýšen mezi všemi národy.

9. prosince

DVĚ SKUPINY JEŽÍŠOVÝCH ODPŮRCŮ

„Když to uslyšel král Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém.“

Matouš 2:3

Ježíš znepokojuje lidi, kteří jej odmítnou uctívat. Naopak ti, kteří jej uctívat chtějí, zakouší kvůli němu příkoří. A přestože to pravděpodobně není Matoušova hlavní myšlenka, nemůžeme se jí v jeho evangeliu vyhnout. Tento příběh popisuje dvě skupiny lidí, kteří Ježíše nechtějí oslavit jako Mesiáše.

První skupinu tvoří lidé, které Ježíš vůbec nezajímá. Je pro ně ničím. V čele těchto lidí jsou velekněží a učitelé zákona. Čtvrtý verš říká, že Herodes „shromáždil všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit“. Ti mu odpověděli a vrátili se ke své práci. Když uvážíme, jak veliké a důležité věci se kolem nich odehrávaly, jejich nezájem v tomto ohledu cokoliv podniknout je přímo šokující. Všimněte si 3. verše: „Když to uslyšel král Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém.“ Jinými slovy, proslýchaly se zprávy o narození Mesiáše. Nečinnost ze strany velekněží a učitelů Zákona je až neuvěřitelná. Proč

jej nešli hledat společně s mudrci? Protože je to nezajímalo. Nechtěli uctívat pravého Boha.

Druhou skupinu, která se nechce poklonit Ježíši, tvoří lidé, kteří se jím cítí ohroženi. V tomto případě Herodes. Má velký strach. Tak velký, že podvodem zinscenuje hromadnou vraždu, aby se Ježíše zbavil.

Ti, které to nezajímá, a ti, kteří projevují nepřátelství – dvě skupiny Ježíšových odpůrců, které se i dnes staví proti jeho následovníkům. Nepatříte k jedné z nich? Ať jsou pro vás Vánoce časem, kdy přemýšlíte o tom, proč je náš Spasitel hoden uctívání.

10. prosince

ZLATO, KADIDLO A MYRHA

„Když spatřili hvězdu, nesmírně se zaradovali. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou. Padli na zem a poklonili se mu. Pak otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.“

Matouš 2:10-11

Bůh si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval (Skutky 17:25). Mudrcové nedávali Ježíši dary, protože by je potřeboval. Každý panovník by se urazil, kdyby mu nějaký cizinec přinesl balíček s proviantem. Nebyl to ani úplatek. V Deuteronomiu 10:17 se píše, že Hospodin úplatky nepřijímá. Co tím tedy mudrcové chtějí říct, když se přicházejí poklonit?

Dary znásobují naši touhu po Kristu podobným způsobem, jako ji vyjadřujeme v pústu. Když přinášíme Kristu dar, jako bychom říkali: „Mám velikou radost (Matouš 2:10), ale ne proto, že bych chtěl zbohatnout věcmi, které mi můžeš dát. Nepřišel jsem k tobě kvůli materiálním věcem, ale kvůli Tobě. A tuto radost chci prohloubit tím, že se materiálních věcí vzdám. Věřím, že z tebe samotného mám mnohem větší užitek. Chci ti přinést, co mě těší, i když vím, že to nepotřebuješ. Chci

jen dokázat, že to myslím vážně, když říkám, že ty sám jsi mi dražší nade všechno.“ To znamená přinést „zlato, kadidlo a myrhu“.

Ať si Hospodin použije tuto pasáž, aby v nás vzbudil touhu po Kristu samotném. Kéž ze srdce vyznáváme: „Pane Ježíši, ty jsi Spasitel, Král Izraele. Jednou se ti pokloní všechny národy. Bůh vše řídí tak, abys byl ty oslaven. Proto nehleď na překážky, které mě potkají, ti s radostí vzdávám slávu, úctu a čest a přinesu ti své dary na důkaz toho, že mé největší uspokojení je v tobě, a ne v nich.“

11. prosince

DŮVOD JEŽÍŠOVA PŘÍCHODU

„Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dábla, a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.“

Židům 2:14-15

Židům 2:14-15 si zaslouží více než pár řádků v knížce adventních zamýšlení. Tyto verše spojují začátek a konec Ježíšova pozemského života. Vysvětlují, proč přišel. Je to skvělá pasáž, pokud chcete svým nevěřícím příbuzným nebo přátelům vysvětlit pravý smysl Vánoc krok za krokem. Mohli byste začít takto:

„Protože děti mají účast na krvi a těle...“

Výraz „dětí“ odkazuje na předešlý verš a mluví o Kristově duchovním potomstvu (srov. Izajáš 8:18, 53:10). Jinými slovy o „dětech Božích“. Bůh tedy myslel především na svoje „dětí“, když poslal Krista. Je pravda, že „tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna [Ježíše]“ (Jan 3:16). Ale stejně tak je pravda, že Bůh *zvláště* usiloval o to, „aby rozptýlené

Boží děti shromáždil v jedno“ (Jan 11:52). Bůh, podle svého plánu, *nabídl* Krista světu, aby tak pro své „dětí“ *zajistil* spasení (1. Timoteovi 4:10). I tebe Bůh „adoptuje“ jako své dítě, pokud přijmeš Krista (Jan 1:12).

„...Podobně i on se jich stal účastným [těla a krve]...“

Kristus existoval před vtělením. Byl duch. Byl věčným Slovem. Byl u Boha a byl Bůh (Jan 1:1 a Koloským 2:9). Ale vzal na sebe naše tělo a krev a jako Bůh si oblékl naše lidství. Stal se cele člověkem a zachoval si plné božství. To je v mnoha směrech nesmírné tajemství. Ale je to biblické učení a základ naší víry.

„Aby skrze smrt...“

Ježíš se stal člověkem, aby mohl zemřít. Jako Bůh by za hříšníky zemřít nemohl, ale jako člověk ano. Jeho cílem bylo zemřít. Proto se musel narodit jako člověk. Narodil se, aby zemřel. Vánoce slavíme kvůli Velkému pátku. Na to musíme pamatovat, pokud chceme porozumět smyslu Vánoc.

„Aby... zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla...“

Kristus svou smrtí zbavil Dávla moci. Jak? Tím, že přikryl všechny náš hřích. Satan tedy ztratil vše, čím by nás před Bohem mohl očernit. „Kdo bude žalovat na Boží vyvolené? Vždyť Bůh je ten, kdo ospravedlňuje!“ (Římanům 8:33). Čím nás Bůh ospravedlňuje? Krví Pána Ježíše (Římanům 5:9).

Satanovou největší zbraní proti nám je náš vlastní hřích. Pokud Ježíšova smrt smazala náš hřích, byla Satanovi vyrvána z rukou jeho nejsilnější zbraň. Nemůže proti nám vznést obvinění a žádat pro nás trest smrti, protože soudce nás zprostil viny pro smrt svého Syna!

„A osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.“

Jsme vysvobozeni od strachu ze smrti. Bůh nás ospravedlnil. Proti tomuto rozsudku nemůže Satan podat žádné odvolání. Bůh si také přeje, aby jistota věčného bezpečí měla vliv na naše každodenní životy. Chce, aby nás vědomí šťastného konce zbavilo strachu a otroctví.

Pokud nemusíme mít strach z našeho největšího nepřítele – smrti – nemusíme se bát vůbec ničeho. Jsme svobodní. Svobodní k radosti, svobodní ke službě druhým. Tahle zpráva je nádherným Božím darem. A Bůh ji skrze nás přináší celému světu.

12. prosince

STAROZÁKONNÍ PŘEDOBRAZ

„To podstatné na tom, co je řečeno, je toto: Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk.“

Židům 8:1-2

Hlavní snahou knihy Židům je ukázat Ježíše Krista, Božího Syna, který se nepřišel pouze zapojit do židovského náboženského systému, aby se stal hlavním a konečným veleknězem, ale který přišel, aby tento náboženský systém naplnil, ukončil a přesméroval naši pozornost na sebe samého a svoji službu, kterou pro nás vykonává v nebesích. Starozákonní svatostánek, kněží a oběti byli pouze předobrazem. Nyní přišlo to, co je opravdové.

Povím vám adventní ilustraci pro děti. Snad poslouží i dospělým, kteří si pamatují, jaké to je být dětmi. Představte si, že jdete s maminkou na nákup a ztratíte se v supermarketu. Leknete se a nevíte, co dělat ani jakým směrem jít. Proběhnete uličkou, kde jste maminku viděli naposled a už už se chcete dát do pláče, když v tom zahlédnete zpoza rohu přibližující se stín, který by, jak se zdá, mohl patřit vaší mamince. Rázem

zapomenete plakat, protože to vypadá nadějně. Ale co je lepší? Vidět mamčin stín, nebo vidět ji doopravdy, když vyjde zpoza rohu?

Skutečný Pán Ježíš, který se stal naším veleknězem, je lepší než starozákonní předobraz. I toto je význam Vánoc. Připomínáme si, že předobraz byl nahrazen skutečností.

(Detailnější popis toho, jak Pán Ježíš naplnil Starý zákon, najdete v dodatku na konci této knihy.)

13. prosince

SKUTEČNOST

„To podstatné na tom, co je řečeno, je toto: Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk.“

Židům 8:1-2

O Vánocích si připomínáme, že předobraz byl nahrazen skutečností. První dva verše osmé kapitoly jsou souhrnem celé knihy Židům. Hlavní myšlenkou je skutečnost, že kněz, jenž předstupuje před Boha jako náš prostředník, aby nás s Bohem usmířil, a jenž se za nás modlí k Bohu Otci, už není obyčejný, slabý, smrtelný kněz jako za dnů Starého zákona. Naším veleknězem se nyní stal Syn Boží – silný, bezhříšný, žijící navěky.

A nejen to. Neslouží už v pozemském svatostánku, který podléhá omezením, jako jsou prostor a čas, a kterému hrozí nebezpečí v podobě vlhkosti, požáru, plísně, molů nebo zlodějů. Ne, 2. verš říká, že za nás koná službu v pravém stánku, „který postavil Pán, a ne člověk“. To je skutečnost, která existuje v nebesích. To je ten vzor, který Mojžíš spatřil na hoře Sinaj a podle kterého měl za úkol postavit pozemský svatostánek (Exodus 25:40).

Další úžasnou věcí, kterou se dozvídáme z prvního verše, je skutečnost, že náš velekněz nyní sedí po pravici Majestátu v nebesích. To se nepodařilo žádnému ze starozákonních kněží.

Ježíš přistupuje přímo k Bohu Otci. Má vedle něj své čestné místo. Bůh jej nekonečně miluje a ctí. Ježíš a Bůh Otec jsou v neustálém společenství. Není už žádný předobraz skutečnosti, jako byly stoly, mísy, svíčky, roucha, třásně, ovce, kůzlata nebo holoubata. Toto je skutečnost: Otec a Syn se v lásce a svatosti podílejí na našem věčném spasení.

Konečnou realitou jsou osoby Trojice spolupracující na tom, aby jejich majestát, svatost, láska, spravedlnost, dobrota a pravda byly zjeveny skrze vykoupený lid.

14. prosince

SKUTEČNOST PRO BOŽÍ LID

„Nyní však [Kristus] dosáhl význačnější služby, tak jako je i prostředníkem lepší smlouvy, která je založena na lepších zaslíbeních.“

Židům 8:6

Podle Židům 8:6 je Kristus prostředníkem nové smlouvy. Co to znamená? Znamená to, že jeho krev – krev smlouvy (Lukáš 22:20, Židům 13:20) – nám přinesla naplnění Božích zaslíbení.

Znamená to, že Hospodin v nás skrze Ducha Kristova působí vnitřní obnovu. A znamená to, že Bůh nás proměňuje, když uvěříme, že On se pro nás v Kristu stal vším.

Za novou smlouvu bylo zapláceno krví Kristovou. Byla uvedena v platnost Kristovým Duchem a my si ji můžeme přivlastnit vírou v Krista. Nejjasněji vidíme Kristovu roli prostředníka nové smlouvy v Židům 13:20-21:

„A Bůh pokoje, který vyvedl z mrtvých velkého pastýře ovcí pro krev věčné smlouvy, našeho Pána Ježíše, ať vás zdokonalí ve všem dobrém k vykonání jeho vůle, čině v nás to, co je před

ním příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen.

Slova „čině v nás to, co je před ním příjemné“ popisují to, co se stalo, když Bůh vepsal svůj Zákon do našich srdcí. A slova „skrze Ježíše Krista“ popisují Ježíše jako prostředníka tohoto slavného skutku svrchované Boží milosti.

Smysl Vánoc není tedy pouze v tom, že Bůh nahradil předobraz skutečností. Smysl Vánoc je také v tom, že máme k této skutečnosti přístup. Bůh ji vepsal do našich srdcí. Dar spasení a duchovní obnovy nedává Bůh pod stromeček, abychom si ho odtamtud sami vzali a z vlastní síly odnesli. On jej bere a vkládá jej do našeho srdce a naší mysli, a tím nám dává jistotu, že jsme jeho děti.

15. prosince

ŽIVOT, SMRT A VÁNOCE

*„Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a hubil; já jsem
přišel, aby měly život a měly ho hojnost.“*

Jan 10:10

Když jsem se chystal sepsat tuto knihu, doslechl jsem se o smrti Marion Newstrumové, která byla společně se svým manželem Elmerem součástí našeho Betlehem baptistického shromáždění déle, než byla většina ostatních členů vůbec naživu. Elmer a Marion byli manželé už šedesát čtyři let, když Marion ve svých osmdesáti sedmi letech zemřela.

Když jsem později mluvil s Elmerem a povzbuzoval jej, aby zůstal silný v Pánu a nevzdával se, odpověděl mi: „On byl vždycky opravdový přítel.“ Modlím se, aby každý křesťan mohl na konci života říci: „Kristus je opravdový přítel.“

Každý advent si připomínám výročí úmrtí své matky, která zemřela ve svých padesáti šesti letech při autobusové havárii v Izraeli. Stalo se to 16. prosince 1974. Stále mám ty události před očima, jako by to bylo včera. Kdybych se neovládal, snadno by mě i dnes dohnaly k slzám. Třeba když pomyslím, že moji synové ji nikdy nepoznali. Tenkrát jsme maminku pohřbili na Boží hod. Ach, jaké to pro nás byly zvláštní Vánoce.

Možná, že i vy právě o těchto Vánocích cítíte ztrátu někoho blízkého víc než kdy dříve. Nevyhýbejte se jí. Postavte se jí. Prožijte ji. Copak láska nezintenzivní naše pocity – ať už se týkají života, nebo smrti? Prožijte ztrátu, ale nezahořkněte. To by bylo jen horší. Zahořklost má moc nás zničit.

O Vánocích se Ježíš narodil, abychom mohli mít věčný život. „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost“ (Jan 10:10). Když mi Elmer vyprávěl, jak s Marion toužili strávit stáří, řekl: „Shodli jsme se s Marion na tom, že náš konečný domov bude u Pána.“

Stýská se vám po domově? Naše děti se na Vánoce vrací domů a my z toho máme radost. Možná proto je tak krásné vracet se domů – připomíná nám to den, kdy se vrátíme do našeho nebeského domova. Každý návrat je pro nás jako předzvěst, jako příslib, na jehož naplnění se těšíme. Je správně těšit se na naplnění příslibu.

Ale nebylo by správné spokojit se pouze s příslibem. Nedopusťte, aby všechny ty krásné věci, které s sebou Vánoce přinášejí, uspokojily vaši touhu po opravdové, úžasné, všeuspokojující Kráse. Ať ve vás každá ztráta a každá radost umocňují touhu po nebi.

Co jiného vystihuje Vánoce lépe než slova: „*Já jsem přišel, aby měly život.*“ Abychom měli Život my všichni – vy, já, Marion Newstrumová, Ruth Piperová a další – a nejen nyní, ale i navěky.

Učiňte vaše „*nyní*“ hlubší a radostnější – tím, že budete o těchto Vánocích pít z pramene *věčnosti*. Vždyť je tak blízko!

16. prosince

BOŽÍ NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ PROHRA

„Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.“

Filipským 2:9-11

Vánoce jsou Boží nejúspěšnější „prohrou“. Vždy ho těšilo zjevovat svoji moc skrze události, které se na první pohled zdají být porážkou. Jeho strategie spočívá v taktických ústupech, které nakonec vedou k absolutnímu vítězství.

Josefovi byla ve snu přislíbena sláva a moc (Genesis 37:5-11). Aby jí dosáhl, musel se stát nejprve otrokem v Egyptě. A jako by to nebylo málo, když díky své bezúhonnosti dosáhl mezi otroky dobrého postavení, byl neprávem uvržen do vězení.

Ale i to bylo součástí plánu. Ve vězení totiž potkal faraonova číšníka, který jej později přivedl před faraona a ten jej ustanovil správcem nad celým Egyptem. Není to zvláštní cesta ke slávě?

Ale tak zkrátka Bůh jedná – i se svým Synem, který zmařil sám sebe a vzal na sebe způsob otroka. Stal se dokonce vězněm odsouzeným

k smrti a byl popraven. Stejně jako Josef si však uchoval svou bezúhonnost. „Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno“ (Filipským 2:9-10).

Takové plány má Bůh i pro nás. Slibuje nám slávu – pokud s ním budeme trpět (Římanům 8:17). Cesta vzhůru vede směrem dolů. Cesta vpřed vede směrem zpět. Cesta k úspěchu vede přes Bohem připravené porážky, které se zdají být selháním.

Od Josefa i od Ježíše se letos o Vánocích můžeme naučit jednu důležitou věc – Bůh to všechno zamýšlí pro naše dobro (Genesis 50:20). Jak napsal William Cowper:

*„Slyšte svatí, nebojte se,
ať černá mračna jdou,
vždyť Pán je hotov v požehnání
změnit bouři zlou.“*

17. prosince

NEPŘEDSTAVITELNĚ NÁDHERNÉ SPASENÍ

*„Hle, přicházejí dny, je Hospodinův výrok, kdy uzavřu
s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu.“*

Jeremjáš 31:31

Bůh je svatý, spravedlivý a oddělený od hříšníků, jako jsme my. To je náš hlavní problém – nejen o Vánocích, ale po celý rok. Jak můžeme být usmířeni se svatým a spravedlivým Bohem?

Naštěstí je Bůh milosrdný a v Jeremjášovi 31. kapitole (pět set let před Kristem) slíbil, že jednoho dne učiní něco nového. Nahradí předobrazy Starého zákona skutečností – Mesiášem. Mocně zasáhne do našich životů a napíše svoji vůli do našich srdcí, aby to bylo naše nitro, a ne okolnosti, které nás nutí milovat Boha, důvěřovat mu a následovat ho.

Kdyby nám Bůh nabídl tu největší Skutečnost v celém vesmíru a potom nás sám uschopnil k tomu, abychom se z ní ve vši svobodě dokázali radovat – to by bylo nepředstavitelně nádherné spasení, úžasný vánoční dárek, o kterém by stálo za to zpívat.

Právě to Bůh ve skutečnosti zaslíbil. Jenomže v cestě stála velká překážka. Náš hřích. Kvůli naší nepravosti jsme byli oddělení od Boha. Jak by se svatý a spravedlivý Bůh mohl chovat k hříšníkům, jako jsme my, s tak nesmírnou milostí a laskavostí? Jak nám může darovat tu nejužasnější, nejnádhernější Skutečnost v celém vesmíru (svého Syna), abychom se z ní mohli těšit a mít z ní tu největší radost?

Odpovědí je Kristus: Bůh položil všechny naše hříchy na svého Syna a na něm je odsoudil. Nyní na ně již nevzpomíná, a proto s námi může jednat laskavě a přitom zůstat svatý a spravedlivý. Židům 9:28 říká, že „Kristus... byl jednou obětován, aby vynesl hříchy mnohých“.

Kristus, když umíral, nesl naše hříchy na svém těle. Vzal na sebe naše odsouzení. Zrušil naši vinu. To znamená, že naše hříchy jsou pryč. Pro Boha už nejsou ničím, za co by nás měl soudit. A v tomto smyslu na ně „zapomíná“, protože byly pohlceny Kristovou smrtí.

Tím zůstává Bůh naprosto spravedlivý, a může nás svobodně zahrnout milostí v nové smlouvě. Dává nám Krista, tu největší Skutečnost v celém vesmíru, pro naši radost, pro naše potěšení. A svoji vůli – svoje srdce – vepisuje do našeho srdce, takže jsme schopní Krista milovat, důvěřovat mu a následovat ho celým svým srdcem, s radostí a ve svobodě.

18. prosince

VÁNOCE JAKO PŘÍKLAD PRO MISII

„Jako jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět.“

Jan 17:18

Vánoce jsou příkladem pro misii. Misie zrcadlí Vánoce. Co se dělo Ježíši, bude se dít i vám, jeho učedníkům.

Například pokud jde o nebezpečí. Kristus přišel do vlastního, ale jeho vlastní jej nepřijali. Stejně tak vás ne. Spikli se proti němu a stejně tak proti vám. Neměl trvalý domov, stejně jako ani vy nemáte. Vznegli proti němu falešná obvinění, stejně jako proti vám. Bili jej a mučili, stejně jako vás. Po třech letech služby zemřel – i vás mohou zabít.

Ale existuje ještě větší nebezpečí, kterému Ježíš *unikl*, stejně jako vy! V polovině 16. století napsal katolický misionář Francis Xavier (1506-1552) otci Perezovi z Malakky (dnes součást Indonésie) o nebezpečích, kterým musí na své misii v Číně čelit. Píše:

„Největším nebezpečím ze všech by bylo ztratit důvěru a jistotu v Boží milosrdenství... Nedůvěřovat Bohu by bylo daleko

horší než jakékoli fyzické zlo, které by nám mohli Boží nepřátelé způsobit. Vždyť bez Božího svolení nám démoni či jejich lidští služebníci nemohou ani v nejmenším v čemkoli bránit.“

Misionář zakouší největší nebezpečí, když přestane důvěřovat Božímu milosrdenství. A pokud se tomuto nebezpečí vyhne, všechna ostatní ztrácejí na síle.

Bůh pro nás mění každou dýku v žezlo. Jak řekl J. W. Alexander: „Každý okamžik nynější usilovné práce bude milostivě nehrazen milionem let slávy.“

Kristus důvěřoval Bohu, a unikl tedy tomu největšímu nebezpečí. Proto jej také Bůh povýšil!

Letos v adventu nezapomeňte, že Vánoce jsou příkladem pro misii. *Co se dělo Ježíši, bude se dít i vám, jeho učedníkům.* A misie znamená nebezpečí. A tím největším nebezpečím by bylo, kdybychom přestali důvěřovat v Boží milosrdenství. Pokud v tomto ohledu podlehneme, prohrajete všechno. Ale když zvítězíte, nic vám nemůže uškodit. Nikdy.

19. prosince

VÁNOCE VEDOU KE SVOBODĚ

„Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.“

Židům 2:14-15

Ježíš se stal člověkem, protože Boží plán vyžadoval smrt člověka, který však byl více než člověk. Vtělením jakoby Bůh sám sebe zamknul do cely smrti.

Kristus neriskoval smrt. On ji plně přijal. Kvůli tomu přece přišel, ne aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé (Marek 10:45).

Není divu, že Satan chtěl Ježíše od kříže odradit! Vždyť kříž byl Satanovou zklázkou. Jak jej Ježíš zničil?

Schopností „vlády smrti“ je učinit ze smrti něco děsivého. „Vláda smrti“ drží člověka v zajetí, v ochromujícím strachu ze smrti. Drží nás v hříchu, a proto smrt přichází jako něco strašlivého.

Ale o tuto moc Ježíš Satana připravil. Jednoduše jej odzbrojil. A dal nám pancíř spravedlnosti, díky němuž můžeme obstát před Satanovým

obviňováním. Svou smrtí nás Ježíš očistil od všech hříchů. A ten, kdo je bez hříchu, je mimo Satanův dosah. Jeho zrada byla odhalena a jeho pikle zmařeny. Křesťané už se nemusejí bát. Protože jeho osud je zpečetěn. Kříž je jeho konec. Možná, že ještě lapá po dechu, ale ne nadlouho.

Proto Vánoce vedou ke svobodě. Osvobozují od strachu ze smrti.

Ježíš se stal jedním z nás v Betlémě, zemřel naší smrtí v Jeruzalémě, abychom my, každý ve svém městě, mohli žít beze strachu. Ano, beze strachu. Protože největší hrozba mé radosti byla zažehnána, tak proč bych se měl bát jiných, podstatně menších hrozeb? Jak bych mohl říct: „Teď už se nebojím smrti, spíš mám strach z toho, že přijdu o práci.“ To přeci nejde!

Jestliže smrt (myslím tím úplná smrt – žádný život, žádný dech, nic) již pro nás není hrozbou, jsme svobodní. Svobodní riskovat, pro Krista a pro lásku, cokoli pod sluncem. Už žádná svazující úzkost.

Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní (Jan 8:36 – pozn. překl.)!

20. prosince

JEDNOTKA VÁNOČNÍHO NASAZENÍ

„Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Dáblovy.“

1. list Janův 3:8

Đáblova „továrna na hřích“ jich produkuje miliony denně. Satan je balí, nakládá jimi velká přepravní letadla a importuje je před Boží trůn. Tam je rozloží, ukazuje je Bohu a zlomyslně se při tom chechtá. Někteří lidé v této „továrně“ pracují na plný úvazek. Jiní už podali výpověď a vrací se jen čas od času.

Každá minuta práce v Satanově továrně mu dává záminku činit si z Boha terč posměchu. Hřích je jeho práce, protože nenávidí světlo, krásu, čistotu a slávu Boží. Největší radost má, když Boží stvoření svému Tvůrci nedůvěřuje a neposlouchá jej.

Proto Vánoce přinášejí dobrou zprávu nejen lidem, ale i Bohu.

„Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky“ (1. Timoteovi 1:15). To je dobrá zpráva pro nás.

„Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Ďáblovy“ (1. list Janův 3:8). To je dobrá zpráva pro Boha.

Ježíš přišel vést stávkou v Satanově továrně. Boží Syn vtrhl přímo k montážním linkám, svolal jednotku Věrných a zahájil stávkou protestním odchodem z pracoviště.

Obrazně řečeno jsou Vánoce povelem k zahájení stávkou v továrně hříchu. Žádné zlepšování podmínek, žádné vyjednávání s vedením, jen jasný, neochvějný protest proti výrobkům. Jednotka vánočního nasazení nenechá přepravní letadla, jež jsou plná těchto výrobků, vzlétnout. Nepoužije násilí, ale s nezlomným odhodláním a oddaností Pravdě bude poukazovat na život ohrožující podmínky v Satanově továrně. Jednotka vánočního nasazení nepoleví, dokud nebude továrna zcela uzavřena. Boží jméno bude dokonale oslaveno, teprve až bude hřích zcela vymýcen. Tehdy už nikdo nebude mít právo se před Bohem zlomyslně chechtat.

Pokud o těchto Vánocích chcete Bohu přinést nějaký dárek, opusťte své místo u montážního pultu v továrně hříchu. Připojte se ke stávce. Podejte výpověď a nikdy se k té práci nevracejte. Místo toho si vyrobte transparent a staňte se součástí demonstrace za lásku. Připojte se k jednotce vánočního nasazení a bojujte, dokud důstojnost Božího jména nebude zcela očištěna. Bojujte, dokud On nebude stát v celé své svatosti, přijímající pocty svých věrných!

21. prosince

ZROZENÍ TOHO, JENŽ JE ODE DNŮ VĚČNÝCH

„Pilát mu řekl: ‚Jsi tedy král?‘ Ježíš odpověděl: ‚Ty říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Jan 18:37

I toto je nádherná vánoční pasáž, přestože pochází z konce Ježíšova života, a ne z jeho začátku.

Ježíšovo zrození je jedinečné, protože nebylo jeho počátkem. Ježíš existoval už před svým narozením, předtím než jej Marie položila do jeslí. Osobnost, charakter a vlastnosti Ježíše Nazaretského existovaly dříve, než se Ježíš Nazaretský narodil.

Teologové pro popis tohoto zázraku nepoužívají výraz *stvoření*, ale *vtělení*. Osoba – ne tělo, ale podstata Ježíšovy osobnosti – existovala ještě předtím, než se narodil jako muž. Jeho narozením tedy nepřišel na svět nový člověk. Přišel člověk, který existuje od věčnosti.

Sedm set let před Kristovým narozením napsal prorok Micheáš tato slova:

*„A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody,
z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten,
jehož původ je odedávna, ode dnů věčných“ (Micheáš 5:1).*

Tajemství Ježíšova zrození nespočívá pouze v tom, že se narodil z panny. Za Ježíšovým narozením se skrývá ještě mnohem větší zázrak. Osobnost děťátka, jehož narození o Vánocích slavíme, totiž existovala „odedávna, ode dnů věčných“.

22. prosince

ABYSTE UVĚŘILI

„Ještě mnoho jiných znamení, která nejsou zapsána v této knize, učinil Ježíš před svými učedníky. Tato však jsou zapsána, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.“

Jan 20:30-31

My, kteří jsme vyrůstali v církvi, často dokážeme odříkat stěžejní křesťanské doktríny, i kdyby nás o půlnoci probudili. Apoštolské vyznání víry známe z paměti i pozpátku, a já mám pocit, že právě my se sebou musíme něco dělat, abychom nad zázrakem vtělení Božího Syna nepřestali cítit bázeň, údiv a nadšení. Vždyť on se zrodil z Otce přede všemi věky, odráží veškerou Otcovu slávu, je obrazem jeho podstaty, skrze něj jsou všechny věci stvořeny a on je také všechny nese svým mocným slovem.

I kdybyste přečetli každou pohádku na světě, každou detektivku, každý dobrodružný příběh, tak jsem si jist, že nenajdete nic ani zdaleka tak šokujícího, zvláštního a fascinujícího jako příběh o vtělení Božího Syna. Nezdá se vám, že jsme neteční vůči Boží slávě, kterou do svého příběhu zapsal? Kolikrát už jsem musel činit pokání slovy: „Bože, prosím odpusť

mi, že fiktivní příběhy ve mně vzbuzují více emocí, údivu a radosti než tvůj pravdivý příběh.“

Soudobé filmové trháky, jako například *Hvězdné války – Impérium vrací úder*, nám mohou prokázat jednu velikou službu. Mohou nás pokorit a přivést k pokání. Dokazují totiž, že jsme ještě stále schopni údivu a úžasu. Umíme být ohromeni a nadchnout se, ale zřídka kdy tyto pocity zažíváme při rozjímání o věčném Bohu, o vtěleném Kristu, o jejich vztahu k sobě navzájem a o tom, jak se k nám sklonili v Ježíši z Nazareta.

Ježíš v Janovi 18:37 říká: „Proto jsem přišel na svět.“ To je něco zvláštějšího, úžasnějšího a děsivějšího než jakékoli tvrzení ze sci-fi filmů, jež jste kdy viděli. Ach modlím se, aby nás, tebe i mě, Boží Duch probudil. Modlím se, aby Duch svatý změnil moje chápání a vzbudil ve mně úžasné a nepředstavitelné pochopení Boha.

Jednoho dne blesk překlene oblohu od východu až na západ a objeví se v oblacích Synu člověka podoben, s mocnými anděly v plameni ohně. Uvidíme jej naprosto zřetelně. A všichni se budeme chvět, někteří hrůzou, jiní nadšením. Budeme se třást a přemýšlet, jak jen jsme mohli takovou dobu žít s představou roztomile neškodného Ježíška.

Toto vše je napsáno, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží. Abyste *skutečně* věřili.

23. prosince

BOŽÍ NEPOPSATELNÝ DAR

„Jestliže jsme jako nepřátelé byli usmířeni s Bohem smrtí jeho Syna, tím spíše jako usmíření budeme zachráněni jeho životem. A nejen to, chlubíme se také Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, skrze něhož jsme nyní přijali usmíření.“

Římanům 5:10-11

Co to v praxi znamená? Jak přijmout usmíření a jak se chlubit Bohem? Odpověď zní: Skrze Ježíše Krista. Jinými slovy, učíte Ježíše, kterého vidíte v Bibli – tedy jeho slova a skutky zapsané v Novém zákoně – základem vaší radosti v Bohu. Radost, která ve svém středu nemá Krista, nemůže Krista oslavit.

V 2. Korintským 4:4-6 popisuje Pavel obrácení dvěma způsoby. Ve 4. verši říká, že je to jako vidět „světlo evangelia slávy Krista, jenž je obrazem Božím“. A v 6. verši popisuje obrácení jako osvícení „poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista“. Chápete, co má Pavel na mysli? Kristus je Božím obrazem a Boha poznáváme v osobě Ježíše Krista.

Chlubit se Bohem tedy znamená chlubit se tím, co vidíme a víme o Bohu skrze obraz Ježíše Krista. V největší míře se to děje, když je láska

Boží vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán, jak o tom mluví Římanům 5:5.

A toto se opět týká Vánoc. Nejenže pro nás Bůh skrze smrt Pána Ježíše Krista získal usmíření (verš 10), a navíc nás skrze Ježíše Krista uschopnil toto usmíření přijmout (verš 11), ale nyní, pokračuje verš 11, se dokonce skrze našeho Pána Ježíše Krista chlubíme Bohem.

Ježíš zaplatil za naše usmíření. Ježíš nás také uschopňuje usmíření přijmout a rozbalit si dárek. A zpod balicího papíru září Ježíš sám – Boží nevýslovný dar – vtělený Bůh, a rozdmýchává naši radost, kterou v Bohu máme.

O těchto Vánocích upřete oči na Krista. Přijměte usmíření, za které zaplatil. Neodkládejte dar na poličku nerozbalený. A nerozbalujte jej jen proto, že vám dá všechny věci, po kterých toužíte. Rozbalte si jej a radujte se z něj samotného. Chlubte se jím. Ať on sám je vaší největší radostí a také největším pokladem.

24. prosince – ráno

PROTO SE ZJEVIL SYN BOŽÍ

„Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. Kdo činí hřích, je z Dábla, neboť Dábel hřeší od počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Dáblovy.“

1. list Janův 3:7-8

Jaké „Dáblovy skutky“ má Jan na mysli, když v 8. verši píše: „Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Dáblovy?“ Odpověď je zřejmá z kontextu.

Za prvé, obdobným veršem je 5. verš, ve kterém se píše: „Víte, že on se zjevil, aby odstranil naše hříchy...“ Jedná se o paralelu, protože v obou těchto verších se vyskytují slova „on se zjevil...“. „Skutky Dáblovy,“ které Ježíš přišel zničit, tedy pravděpodobně budou hříchy. To potvrzuje i první část 8. verše: „Kdo činí hřích, je z Dábla, neboť Dábel hřeší od počátku.“

V tomto kontextu se tedy jedná o hřích, ne o nemoci ani nedorozumění ani autonehody. Ježíš přišel na svět, aby nám pomohl skoncovat s hříchem.

Dovolte mi to porovnat s pravdou z 1. listu Janova 2:1: „Moje děti, toto vám píši, abyste nezhřešili.“ Jinými slovy, ukazují vám smysl Vánoc (3:8), smysl vtělení. Jan vzápětí dodává: „A jestliže by někdo zhřešil, máme u Otce Zastávce, Ježíše Krista, toho spravedlivého. On je smírcí obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa“ (1. list Janův 2:1-2).

Podívejme se společně na význam těchto slov. Smysl Ježíšova příchodu byl dvojitý. Přišel, abychom již nehřešili, a přišel zemřít, aby v něm existovala smírcí, zástupná oběť, která z nás sejme Boží hněv, pokud zhřešíme.

24. prosince – večer

TŘI VÁNOČNÍ DARY

„Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. Kdo činí hřích, je z Dávla, neboť Dábel hřeší od počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Dávlovy.“

1. list Janův 3:7-8

Pojďme se nad touto pozoruhodnou situací společně zamyslet. Syn Boží přišel, abychom již nemuseli hřešit, a také aby za naše hříchy existovala smírcí oběť, která nám, pokud zhřešíme, zajistí úkryt před Božím hněvem. Co to všechno ale znamená pro naše každodenní životy?

V podstatě tři věci. A všechny jsou úžasné. V krátkosti vám je představím, vezměte si je jako vánoční dárky.

1. Jasný smysl života

Znamená to, že váš život má jasný smysl, který je možné vyjádřit jedním zápořem, zkrátka: Nehřešit. „Toto vám píši, abyste nezhřešili“ (1. list Janův 2:1). „Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Dávlovy“ (1. list Janův 3:8).

Kdyby vás zajímalo, dá-li se to vyjádřit kladně, a ne jen zápořem, odpověď zní ano. Jan sám to celé shrnuje ve 3. kapitole, 23. verši. Tato pasáž také vystihuje celý Janův dopis. A všimněte si, že obsahuje jen jedno přikázání. „A toto je jeho přikázání, abychom uvěřili jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám přikázal.“ Tyto dvě věci jsou pro Jana tak úzce propojené, že je nazývá jedním přikázáním: věř v Ježíše a miluj ostatní. To je ten smysl. Shrnutí celého křesťanského života. Věřte Ježíši, miluj ostatní. Věř a miluj. To je první dar: smysl života.

2. Naděje, že naše selhání budou odpuštěna

Druhým důsledkem pravdy, že Kristus přišel, abychom už nemuseli hřešit a aby nám bylo odpuštěno, je skutečnost, že v překonávání hříchu vytrváme, pouze pokud máme naději na odpuštění. Pokud začneme bojovat s hříchem bez naděje na odpuštění, stejně to nakonec vzdáme.

Mnozí z vás jistě přemýšlí o novoročních předsevzetích. Osvojili jste si nějaké hříšné návyky a chcete se jich zbavit. Potřebujete změnit způsob, jakým jíte, jakým se bavíte, jak dáváte desátky, jak mluvíte se svým manželem nebo manželkou. Potřebujete si lépe zorganizovat rodinné pobožnosti. Chcete si lépe naplánovat spánek, cvičení nebo evangelizaci. S tím vším možná bojujete a možná vás také napadá, jestli to vůbec stojí za to. Snad vám v tom pomůže druhý vánoční dárek: Ježíš nepřišel pouze zmařit skutky Ďáblovy (naše hříchy), přišel také jako náš přímlovce, kdykoliv v našem boji proti hříchu selžeme.

A proto vás prosím, ať vám svoboda selhat dá sílu vytrvat! Pamatujte ale, že Boží milost nelze používat jako výmluvu pro hřích. Někdo říká: „Když mohu selhat, tak proč se vůbec snažit?“ Pokud něco takového říkáte naprosto vážně a chováte-li se podle toho, pravděpodobně nejste spasení a měli byste se chvět.

To ale není případ většiny z vás. Většina z vás je skutečně odhodlána s hříšnými návyky bojovat. A proto nám Bůh říká: Kéž vám svoboda selhat dá sílu vytrvat. Toto vám píši, abyste nezhřešili; a jestliže by někdo zhřešil, máme u Otce Zastánce, Ježíše Krista.

3. Kristus, který nám pomáhá

A konečně třetím důsledkem toho, že se Kristus zjevil, abychom už nemuseli hřešit a aby nám bylo odpuštěno, je fakt, že Kristus nám v našem boji pomáhá. Skutečně nám pomůže. Je na naší straně. Nepřišel zničit hřích jen proto, že by to byla nějaká zábava. Přišel jej zničit, protože hřích je otázkou života a smrti. Hřích je Satanova léčka, která nás zničí, pokud se jí nepostavíme. Ježíš nám přišel pomoci, ne nám ublížit.

Třetím vánočním dárkem je tedy Ježíš, který v nás přemáhá hřích. První list Janův 4:4 říká: „Ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě.“ Ježíš je všemohoucí a živý. Žije v nás skrze víru. Je s námi, ne proti nám. Pomůže vám. Důvěřujte v něj!

Závěr

MOJE OBLÍBENÉ VÁNOČNÍ ČTENÍ

Vánoční pasáž, kterou mám ze všeho nejradši, staví do středu Vánoc pokoru. V adventu obdivuji Ježíšovu pokoru a sám také toužím být pokornější. Za chvíli vám prozradím, který text to je, ale předtím si musíme ujasnit dvě věci.

Za prvé, Tim Keller říká: „Pokora je tak plachá, že když o ní začnete mluvit, odejde.“ V tomto ohledu by se mohlo zdát, že si moje zamyšlení nad touto ctností protiřečí. Ale i plaší lidé občas vykouknou ze svého úkrytu, pokud se k nim chováte hezky.

Za druhé, Ježíš nebyl pokorný ze stejného důvodu jako my (pokud o ni usilujeme). Jak nám tedy může být Ježíšova pokora příkladem? Naše pokora (pokud vůbec nějakou máme) musí vycházet z pochopení vlastní nedostatečnosti, smrtelnosti a hříšnosti. Ale věčný Boží Syn neumírá, nedělá chyby a nikdy nezhřešil. Takže na rozdíl od naší pokory ta Ježíšova musela vycházet z něčeho jiného.

A nyní moje oblíbené vánoční čtení, ve kterém uvidíme Ježíšovu pokoru.

„Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka,

ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.
(Filipským 2:6-8)

Ježíšova pokora spočívá ve vědomém ponížení sebe samého. Záměrně se snížil a stal se služebníkem pro dobro druhých. Jeho pokoru vidíme v následujících větách:

- „sám sebe zmařil (vzdal se práva, které jako Bůh měl, nepodléhat týráni ani utrpení)“
- „vzal na sebe způsob otroka“
- „stal se poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži“

Ježíšova pokora tedy nevyplývá z jeho smrtelného, chybujícího, hříšného srdce. Protože jeho srdce je nekonečně dokonalé, bezvýhradně pravdivé a prosté všeho hříchu, proto nikomu nepodléhal a nepotřeboval, aby mu někdo sloužil. On sám byl naprosto svobodný a tato svoboda vyústila v jeho službu.

Další vánoční pasáž, která tuto pravdu potvrzuje, je v Markově evangeliu: „Vždyť ani Syn člověka *nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil* a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Marek 10:45). Ježíšova pokora nevychází z pocitu vlastní nedostatečnosti, ale naopak z pocitu plné dostatečnosti. Věděl, že je schopný dát se cele ostatním pro jejich dobro. Dobrovolně se ponížil, aby zjevil krásu své slávy hříšníkům, kteří se z ní budou radovat.

Ježíš nám ukazuje existující spojení mezi jeho ponížením, které začalo o Vánocích, a dobrou zprávou pro nás: „Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mne, neboť jsem tichý a *pokorný v srdci*; a naleznete odpočinití svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké“ (Matouš 11:28-30).

Ježíšovo ponížení nám přináší úlevu od všech břemen. Nebýt toho, že se kvůli nám ponížil a stal se „poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži,“ nebýt toho, že za nás v poslušnosti zemřel, byli bychom zničeni tíhou našich hříchů. Ponížil se, aby vzal naše odsouzení (Římanům 8:3).

Nyní tedy máme k pokoře ještě více důvodů než kdy dřív. Již jsem řekl, že jsme smrtelní, chybující a hříšní, a proto zde není vůbec žádné místo pro chlubení se. Nyní vám ale chci vám ukázat i dva další důvody k pokoře. Za první, naše záchrana není z našich skutků, ale z jeho milosti. Takže se nikdo nemůže chlubit (Efeským 2:8-3). A za druhé, dostali jsme za vzor Ježíše, který nám toto slavné spasení vydobyl skrze vědomé ponížení sebe samého, když na sebe poslušně vzal způsob služebníka.

Takže kromě toho, že jsme smrtelní, chybující a hříšní, máme další dva důvody k pokoře: darovanou a nezaslouženou milost, jež stojí za veškerým naším požehnáním, a příklad sebeobětujícího se služebníka, jenž zapřel sám sebe a ochotně se rozhodl sloužit.

Jsme povoláni k tomu, abychom Ježíše v jeho vědomém sebezapření a sebeponížení následovali. „Kdo se bude povyšovat, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen“ (Matouš 23:12). „Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši...“ (Filipským 2:5).

Modlím se, aby ta „plachá ctnost“, která hraje v našem spasení i v naší službě neopomenutelnou roli, vykoukla ze svého úkrytu, abychom se mohli i my – nejen v adventu – naučit, jak se nosí plášť pokory. „A všichni se oblečte v pokoru jeden vůči druhému, neboť ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost‘“ (1. list Petrův 5:5).

Dodatek

PŘEDOBRAZ KRISTA VE STARÉM ZÁKONĚ

Kniha Židům se snaží svým čtenářům vysvětlit, že starozákonní systém bohoslužeb je pouhý předobraz, který Kristus přišel naplnit. Proto nám Vánoce připomínají, že předobraz byl nahrazen skutečností. (Pro srovnání se podívejte do Židům 8:5, kde se píše, že kněží „slouží *náznaku a předobrazu* nebeských věcí“.)

Podívejme se na šest předobrazů, které Kristus svým příchodem naplnil.

1. Předobraz starozákonních kněží. „A jich se mnoho stalo kněžími, protože smrt bránila, aby jimi zůstávali. Protože však on sám zůstává na věčnost, má nezměnitelné kněžství.“ (Židům 7:23-24)

2. Předobraz velikonoční oběti. „Vyčistěte proto starý kvas, abyste byli novým těstem, neboť jste nekvašení. Vždyť Kristus, náš velikonoční Beránek, byl za nás obětován.“ (1. Korintským 5:7)

3. Předobraz svatostánku a chrámu. „To podstatné na tom, co je řečeno, je toto: Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu

Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk.“ (Židům 8:1-2)

„Ježíš jim odpověděl: ‚Zbořte tuto svatyni, a ve třech dnech ji postavím.‘ Židé tedy řekli: ‚Tato svatyně byla budována čtyřicet šest let, a ty ji postavíš ve třech dnech?‘ On však mluvil o svatyni svého těla.“ (Jan 2:19-21)

4. Předobraz obřízky. „Obřízka nic neznamená ani neobřízka nic neznamená, ale zachovávání Božích přikázání.“ (1. Korintským 7:19)

5. Předobraz dietních zákonů. „Řekl jim: ‚I vy jste tak nechápaví? Nerozumíte, že vše, co zvnějšku vchází do člověka, ho nemůže znečistit, protože nevchází do jeho srdce, ale do břicha a vychází do záchodu?‘ Tak prohlásil za čisté všechny pokrmy.“ (Marek 7:18-19)

6. Předobraz zachovávání svátků. „Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám. To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.“ (Koloským 2:16-17)

Smysl Vánoc tedy spočívá v tom, že ta pravá podstata všech věcí je Kristus. Náboženské zvyklosti jsou proto předobrazem velikého a slavného Krista. Obrátme se nyní od těchto zvyklostí, abychom Kristu pohlédli do tváře (2. Korintským 4:6). Děti, varujte se (náboženského) modlářství (1. list Janův 5:21, ČEP).

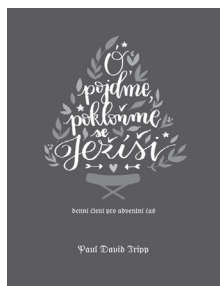
DALŠÍ TIP NA ADVENTNÍ ČTENÍ

Ó pojďme, pokloňme se Ježíši, *Paul David Tripp*

Tato kniha denních zamyšlení na měsíc prosinec z pera známého autora Paula Davida Trippa vám pomůže zpomalit, připravit své srdce a soustředit se na to, na čem záleží nejvíce: uctívání našeho Spasitele, Ježíše.

Vhodné i pro rodiny s dětmi, pro které jsou na konci každého zamyšlení připravené otázky k diskusi.

ISBN 978-80-87587-50-8, velikost 148 x 210 mm, počet stran 152

Dobrá zpráva o veliké radosti
Denní čtení pro adventní čas

Vydalo **Didasko, z.s.** jako svou 32. publikaci.

Autor: John Piper
Překlad: Kristýna Adámková
Korektury: Ivana Koumalová
Sazba: Tomáš Kolman
Obálka: John Battenfield

Výroba: JM Artdesign

www.didasko.cz